

Sygn. akt VII U 1083/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 09 marca 2016 roku

Sąd Okręgowy w Lublinie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie: Przewodniczący Sędzia S.O. Grażyna Cichosz

Protokolant sekretarz sądowy Anna Łempicka

po rozpoznaniu w dniu 09 marca 2016 roku w Lublinie

sprawy T. B.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w L.

o prawo do emerytury

na skutek odwołania T. B.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L.

z dnia 21 kwietnia 2015 roku znak:(...)

zmienia zaskarżoną decyzję i ustala T. B. prawo do emerytury od dnia (...) roku.

Sygn. akt VII U 1083/15

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 21 kwietnia 2015 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. odmówił T. B. przyznania prawa do emerytury, gdyż wnioskodawca nie udokumentował 15-letniego stażu pracy w warunkach szczególnych.

Odwołanie od powyższej decyzji wniósł T. B. domagając się jej zmiany i przyznania prawa do emerytury. Podniósł, że pracował na stanowisku związanym z produkcją alkoholu od dnia 28 września 1977 roku do dnia 28 lutego 1993 roku.

Organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania podtrzymując argumentację zawartą w zaskarżonej decyzji.

Sąd Okręgowy ustalił i zważył, co następuje:

T. B. urodzony (...) w dniu (...) roku złożył wniosek o emeryturę. Nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego. Przed organem rentowym udowodnił 25 lat, 2 miesiące i 2 dni okresów składkowych i nieskładkowych (okoliczności bezsporne).

Wnioskodawca w okresie od dnia 20 września 1977 roku do dnia 28 lutego 1993 roku był zatrudniony w pełnym wymiarze czasu pracy w Spółdzielni (...) na stanowiskach ładowacz, a następnie fermentator (świadczenie pracy – k. 2 ao – k. 16). Następnie w okresie od dnia 1 maja 1993 roku do dnia 30 kwietnia 1996 roku pracował w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku fermentatora w PPHU (...) Sp. z o.o. (k. 19 akt ZUS).

Wnioskodawca nie pracował na stanowisku ładowacza, gdyż takiego stanowiska w zakładzie nie było. Przez cały okres zatrudnienia zajmował stanowisko fermentatora. Zajmował się nastawianiem zaczynu poprzez odparowanie moszczu owocowego. Następnie dodawał cukier i drożdże. Wypompowywał inny zaczyn z beczki i przygotowywał

beczkę pod kolejny cykl. Beczki (kadzie) miały pojemność 5 000 litrów wysokość 2 metrów. Od spodu był właz, po otwarciu którego wnioskodawca szczotką ryżową i sodą kaustyczną mył wewnątrz beczki przygotowując ją do następnego cyklu produkcyjnego. Przed nalaniem nastawu do beczki uszczelniał furtę łożem wołowym. Zajmował się także przepompowywaniem wina. W związku z przebiegającymi w hali procesami fermentacyjnymi oddychanie było utrudnione, gdyż tlenu było w powietrzu zdecydowanie mniej (zeznania wnioskodawcy – k. 13, 26v zeznania B. C. – k. 25v-26, zeznania M. J. – k. 26-26v).

Powyższy stan faktyczny ustalony został na podstawie powołanych dowodów. Akta osobowe wnioskodawcy ze Spółdzielni (...) zostały wystawione przez pracodawcę i były autentyczne. Nie były kwestionowane przez strony. Sąd uznał je za wiarygodne w całości.

Przesłuchani w sprawie świadkowie to osoby obce dla wnioskodawcy. B. C. pracowała w spółdzielni w latach 1981 do 2005 roku jako laborant. M. J. była tam zatrudniona w latach 197 do 1998 roku jako kierownik zakładu. Świadczyli wspólnie z wnioskodawcą i mieli możliwość zaobserwowania wykonywanych przez niego obowiązków w trakcie pracy. Zeznawali logicznie, spontanicznie i szczerze. Niektórych szczegółów nie byli w stanie sobie przypomnieć jednak jest to zrozumiałe z uwagi na znaczny upływ czasu. Treść tych zeznań w powiązaniu z twierdzeniami wnioskodawcy oraz treścią akt osobowych wnioskodawcy pozwoliła na jednoznaczne ustalenie faktycznie wykonywanych przez wnioskodawcę czynności w trakcie całego okresu zatrudnienia. Świadczyli jednoznacznie wskazali, że wnioskodawca wykonywał wyłącznie czynności fermentatora. Nie był nigdy ładowaczem. W istocie jako jedyny w zakładzie czyścił kadzie, gdyż był wystarczająco szczupły. Zeznania te były zgodne z twierdzeniami wnioskodawcy. Sąd uznał je za wiarygodne w całości.

Należy zaznaczyć, że Sąd nie jest związany żadnymi ograniczeniami w postępowaniu dowodowym w sprawach ubezpieczeń społecznych, które obowiązują w postępowaniu przed organem rentowym. Zasadniczym celem tego postępowania jest rozstrzygnięcie sprawy po dostatecznym, wszechstronnym wyjaśnieniu jej okoliczności spornych. Przepis art. 473 k.p.c. wprost stanowi, że w postępowaniu przed sądem w sprawach z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych nie stosuje się przepisów ograniczających dopuszczalność dowodu ze świadków i przesłuchania stron. Powyższe oznacza, że każdy fakt może być dowodzony wszelkimi środkami, które Sąd uzna za pożądane, a ich dopuszczenie za celowe. Z kolei ustalenie przez Sąd w toku postępowania odwoławczego, że dana praca była wykonywana w szczególnych warunkach jest wystarczającą podstawą do uznania wykonywanej pracy za pracę tego rodzaju (por. m.in. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 25 lipca 1997 roku, II UKN 186/97, OSNP z 1998 roku, Nr 11, poz. 342; z dnia 21 września 1984 roku, III UZP 48/84, LEX nr 14630; z dnia 10 marca 1984 roku III UZP 6/84, LEX nr 14625).

W ocenie Sądu Okręgowego zgromadzony materiał dowodowy pozwala na przyjęcie, że wnioskodawca wykonywał pracę w warunkach szczególnych stale i w pełnym wymiarze czasu pracy w okresach od dnia 21 września 1977 roku do dnia 28 lutego 1993 roku i od dnia 1 maja 1993 roku do dnia 30 kwietnia 1996 roku (18 lat, 5 miesięcy i 8 dni) wskazaną w wykazie A, dziale X poz. 4 - Obsługa komór fermentacyjnych oraz prażarek w przemyśle tytoniowym, załącznika do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.).

Zgodnie z art. 184 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz. U. z 2015 roku, poz. 748 ze zm.), mężczyznom urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 roku przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 65 lat - dla mężczyzn oraz okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27. Emerytura taka przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa. Od 1 stycznia 2013 roku nie jest wymagane rozwiązanie stosunku pracy przez ubezpieczonego będącego pracownikiem.

Według art. 32. ust. 2 za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia. Ustęp 4 stanowi natomiast, że wiek emerytalny, o którym mowa w ust. 1, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie których osobom wymienionym w ust. 2 przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych.

Zgodnie z § 2 ust. 1 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy. Według § 3 cytowanego rozporządzenia za okres zatrudnienia wymagany do uzyskania emerytury, uważa się okres wynoszący 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, liczony łącznie z okresami równorzędnymi i zaliczanymi do okresów zatrudnienia. Natomiast § 4 ust. 1 rozporządzenia stanowi, że pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

- 1) osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn,
- 2) ma wymagany okres zatrudnienia, w tym, co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Jednocześnie przepis art. 1 § 2 rozporządzenia stanowi, że właściwi ministrowie, kierownicy urzędów centralnych oraz centralne związki spółdzielcze w porozumieniu z Ministrem Pracy, Płac i Spraw Socjalnych ustalają w podległych i nadzorowanych zakładach pracy stanowiska pracy, na których są wykonywane prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazach A i B.

Jak wynika z ustalonego stanu faktycznego wnioskodawca udowodnił staż pracy w warunkach szczególnych w wymiarze ponad 15 lat. Tym samym spełnia on wymagane przesłanki do nabycia prawa do emerytury w obniżonym wieku. Zaskarżoną decyzję należało zatem zmienić i ustalić T. B. prawo do emerytury od dnia(...)roku tj. od dnia złożenia wniosku o emeryturę.

W tym stanie rzeczy, na podstawie powołanych przepisów oraz art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. Sąd Okręgowy orzekł jak w wyroku.